

پدرها، لطفاً به خانه برگردید!

روح الله رحیمی
مشاور خانواده

هیچ کسی، حتی مادر، قادر به ایفای نقش پدر نیست. اعضای خانواده به پدر، مهر او، قاطعیتش، دلسوزی‌اش، دست‌های مهربانش، مدیریتش و سایر صفات منحصر به فردش نیاز دارند.

هرگاه با درمانجویانم از پدر سخن می‌گویم، بغضی گلویشان را و اشکی سرد پهنای صورتشان را می‌پوشاند. خیلی کوتاه اما پربار و مؤثر از پدر می‌گویند. همه از مظلومیت و تنهایی‌اش می‌گویند. دختران به‌ویژه، پدرشان را عاشقانه و صادقانه دوست دارند و هر وقت از او سخن می‌گویند، حسرتی در کلامشان پیدا و پنهان است. انگار ناگفته‌هایشان در مورد پدر بیشتر از گفته‌هایشان است!

این یک واقعیت است که در خانواده‌های ایرانی نقش پدر روز به روز کمرنگ‌تر می‌شود. این کمرنگ‌شدن حضور پدر در خانواده را به‌خوبی می‌توان در پویانمایی‌ها، فیلم‌های سینمایی و مجموعه‌های تلویزیونی نیز مشاهده کرد. خلاً حضور پدر آسیب‌های روانی و اجتماعی بسیاری را موجب شده است که جامعه ما به غلط علت آن را در چیزهای دیگری جست‌وجو می‌کند.

«معضل پدران کناررفته» در عصر کنونی و دهه اخیر آن قدر شدت یافته که در خانواده و جامعه به آسبایی مزمن تبدیل شده است. نقش مادر در خانه و خانواده بر هیچ کس پوشیده نیست و درباره آن در علوم رفتاری و اجتماعی صحبت شده، تا جایی که به هیچ موضوعی به اندازه رابطه مادر و کودک و نقش برجسته آن در خانواده و شکل‌گیری شخصیت اعضا پرداخته نشده است. اما در این علوم درباره پدر و نقش او در خانواده، تربیت فرزندان و شکل‌دهی شخصیت کودکان به‌طور جدی غفلت شده است. پدران کناررفته محصول عصری هستند که با تقسیم وظایف در خانواده، پدر در نقش عابریانک! قرار گرفت و تنها کارش تأمین هزینه‌های مالی خانواده شد. این حضور نداشتن جدی پدر در خانه و نقش کمرنگ وی در امور خانواده، به‌ویژه در تربیت فرزندان، در حال تبدیل شدن به چالشی اساسی در خانواده و جامعه در حال توسعه ماست. پژوهش‌ها نشان داده‌اند، آسیب‌هایی روانی - اجتماعی مانند اعتیاد، فرار از خانه، خودکشی، افسردگی مزمن و افت تحصیلی کودکان و نوجوانان، در نبود یا حضور کمرنگ پدر در خانواده ریشه دارد. پدرها باید به خانواده برگردند و نقش بی‌بدیل خود را ایفا کنند.

